

hvert enkelt Tilfælde at undersøge Spørgsmaalet efter Forholdets Bessaffenhed. Om det skulde have været muligt for 17 Aar siden at opstille og gennemføre den Sætning, at man aldeles ikke vilde taale nogen saadan Anmærkning i Finantsloven, skal jeg ikke indlade mig paa, men vist er det, at den Del er man ikke flaaet ind paa; der er mange Anmærkninger, som have faaet Lov til at staae, som have staaet Aar for Aar, og til hvilke der i Slutningen af Loven er en Henviisning. Det gaar altsaa ligesaa lidt an at sige: Det er en Anmærkning, altsaa skal den gaae ud, som det omvendt gaar an at sige: Der staaer flere Anmærkninger, altsaa maa enhver Anmærkning have Lov til, at staae. Tager man de enkelte Anmærkninger for sig, vil man see, at der er forffjellige, meget væsentlige Momenter, som ved disse Anmærkninger maae tages i Betragtning. Der er saaledes for det Første det Spørgsmaal: Er Anmærkningen i Strid enten med Loven eller med en bestemt Retsorden, en i længere Tid forfat Institution, som kræntes eller undergraves ved Anmærkningen, saa at denne i Virkelighed er Dren, som lægges ved Roden af Træet; er dette Tilfældet, da er det en meget slyg Anmærkning. Men der er ogsaa Tilfælde af en anden Bessaffenhed, naar Anmærkningen angaaer Forhold, hvori man ikke kan sige, at der er nogen virkelig fast Tilstand, men hvori der er noget Usikkert, noget Svævende, og der vil det da være et meget væsentligt Punkt, om Ministeren er enig i Anmærkningen, eller ikke. Vi have altid lagt megen Vægt paa, om en Anmærkning er tiltraadt af Ministeren, eller om den endog er sat ind mod Ministerens Modstand. Der er endnu flere saadanne Synspunkter. Dersom det f. Ex. er et Forhold, som tidligere burde være ordnet ved Lov, men som ikke er blevet det, er det forstaaeligt, om man paa dette Gebeet hugger Noget igjennem i Finantsloven. Dette har jeg troet at have nogen Grund til at fremhæve, fordi jeg ganske vist skal være meget villig til at stemme for Forslag om at fjerne Anmærkninger, som ere principielt urigtige, hvorimod jeg ikke troer, at vi saa at sige bør forudsætte eller stiltiende erklære, at enhver Anmærkning bør dræbes. Der er f. Ex. en

af dem, som findes paa Indenrigsministeriets Budget, som, hvis jeg ikke har misforstaaet Forhandlingerne, gjerne for os kan faae Lov til at staae der, fordi den høitærede Minister i Realiteten er enig dermed. Som sagt, jeg skal ikke udtale nogen bestemt Dom, men jeg vil kun bede de Herrer ikke at forudsætte, at alle Anmærkninger skulle dele samme Skæbne, og om heller ikke at sige, at, naar nogen Anmærkning faaer Lov til at staae, kunne alle gjerne blive staaende; begge Dele ere lige urigtige.

Der er en enkelt Post, med Hensyn til hvilken den høitærede Kirke- og Underviisningsminister erklærede at ville stille Endringsforslag, men som jeg tvivler, om det er rigtigt at forandre, skjøndt jeg ganske vist, naar jeg havde været i det andet Thing, ikke vilde have stemt for det, som blev Resultatet. Det er den Sum, af hvilken der udredes Understøttelser til extraordinære Docenter ved Universitetet. Jeg er navnlig i Tvivl, om det virkelig forholder sig saaledes, som det er blevet httret her, at Folkethinget ved sin Beslutning netop er bleven staaende ved den Grændse, hvortil for Tiden Anvendelsen af Summen gaaer, saa at altsaa, selv om der ingen Forandring skete heri, enhver Docent, som indtil 31te Marts 1867 var midlertidigt ansat og lønnet, ogsaa vilde kunne vedblive at være det; jeg har en stille Mistanke om, at Folkethingets Votering netop er gaaet ud paa at skære dybere, saa at det maa have været meget uheldigt og ikke have seet ordentligt efter i Underbilagene, dersom dets Rind virkelig ikke har flaaet noget stærkere og ved denne Votering ogsaa bortflaaet Bidragene til en Docent, som allerede har fungeret og altsaa vistnok ogsaa faaet nogen Løn i det Finantsaar, som udløb den 31te Marts d. A. Jeg vil ikke sige, at dette, selv om saa var, maatte være det Afgjørende, thi det kommer jo an paa, hvorledes den ærede Minister har tænkt sig at ordne Forholdet; men jeg tør nok sige, at Sagen vil blive noget mere kilden og eiendommelig, naar Situationen er den, som jeg troer.

Der er endnu et af de formelle Spørgsmaal, som har været Gjenstand for Dmtale, i Anledning af hvilket jeg ønsker at gjøre en Henstilling til den høitærede Finantsminister. Det er Udelabelsen af Bevillingsparagraffen.